

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Michaely Bejčkové a Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **R. D.,** zast. Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Inženýrská investiční, s. r. o.,** se sídlem Samostatnost 1181, Holešov, **II) Zdravý Rožnov, z. s.,** se sídlem Habrová 2295, Rožnov pod Radhoštěm, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2014, čj. 533/2014-120-STSP/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2016, čj. 30 A 76/2014-111,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajský úřad Zlínského kraje vydal jako speciální stavební úřad dne 5. 5. 2014 stavební povolení na stavbu „*I/35 Rožnov pod Radhoštěm – křižovatka*“. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 29. 8. 2014 zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí krajského úřadu a zároveň toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem ze dne 21. 12. 2016. Krajský soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a věcně se zabýval všemi čtyřmi uplatněnými žalobními námitkami. Správní orgány podle něj nepochybily tím, že nehodnotily plánovaný záměr v jeho úplnosti, tedy včetně světelného signalizačního zařízení na křižovatce: toto zařízení se totiž zatím umísťovat nebude, i když se s ním do budoucna počítá. Ono samo a ani provoz na světelné křižovatce tedy důvodně nebyly předmětem posouzení vlivů na životní prostředí před vydáním územního rozhodnutí a nebyly ani předmětem stavebního povolení. V bezprostřední blízkosti křižovatky jsou již nyní překračovány aktuální hygienické limity hluku, to je ovšem dáno starou hlukovou zátěží; hlučnost komunikace se výstavbou nezhorší. Je logické, že povinnost provést protihluková opatření bude stanovena až tehdy, jestliže měření hluku během zkušebního provozu překročí přípustné limity.

[3] Krajský soud dále uvedl, že ve stavebním řízení nebylo třeba si vyžadovat závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší – to je nutné pouze v územním řízení; stavebník přesto učinil součástí oznámení o záměru i exhalační studii z roku 2006, která ve vztahu k ovzduší nenavrhla žádná ochranná opatření. Ani dotčené orgány ve svých závazných stanoviscích nepožadovaly doplnění podkladů týkajících se ochrany ovzduší. Konečně není důvodná ani námitka, podle níž územní rozhodnutí bylo ke dni podání žádosti o stavební povolení již neplatné. Stavebník již před uplynutím platnosti územního rozhodnutí požádal o stavební povolení na části staveb, které byly (stejně jako vlastní křižovatka) rovněž předmětem územního rozhodnutí, a tato žádost byla podána jako úplná.

II. Kasační stížnost žalobkyně

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost, v níž navrhla zrušení rozsudku krajského soudu, rozhodnutí žalovaného i stavebního povolení. Namítla nepřezkoumatelnost rozsudku, kterou spatřuje jednak ve vypořádání jednotlivých námitek, jednak v tom, že krajský soud paušálně označil napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, aniž reagoval na jeho konkrétní nedostatky popsané v žalobě. Dále namítla vady ve správním řízení i nesprávné posouzení právní otázky.

[5] Stěžovatelka trvá na tom, že ve stavebním řízení byla projednána jiná varianta stavby (stavba včetně světelné křižovatky) než ta, která byla posuzována v procesu EIA. V celém řízení stěžovatelka nenamítala vliv výstavby světelného signalizačního zařízení, ale vliv nové světelné křižovatky; touto námitkou se však řádně nezabýval ani žalovaný, ani krajský soud.

[6] V otázce hlukových limitů přináší krajský soud místo argumentů spíše dohady, a navíc dotváří odůvodnění za žalovaného. Ze srovnání údajů ze sčítání dopravy v letech 2010 a 2012 plyne buď to, že doprava v roce 2020 bude zásadně vyšší než podle závěrů hlukové studie, nebo to, že tyto údaje jsou vadné (což svědčí o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci). Jestliže krajská hygienická stanice (KHS) ve svém stanovisku konstatovala překročení hlukových limitů, není možné povolit stavbu, která způsobí zvýšení hluku (a zvýšení bude větší, než jaké uvádí hluková studie, neboť zde bude vyšší intenzita provozu), a současně neuložit protihluková opatření. Stěžovatelka nevěří tomu,

pokračování

že protihluková opatření budou provedena až v budoucnu, pokud se zjistí překračování limitů. Krajský soud nevzal v úvahu, že se v území změnily podmínky (v důsledku výstavby obchodního domu Kaufland vzrostla doprava, přitom tento projekt byl znám už v době rozhodování stavebního úřadu), a nehodnotil ani stanovisko KHS čj. 01627/2012, podle nějž se u stěžovatelčina rodinného domu neočekává splnění limitů v žádné výpočtové výšce nad terénem, a to ani v noci.

[7] Podvody, jichž se dopouštějí stanice technické kontroly při měření emisí a výrobci automobilů, považuje stěžovatelka za notorietu. Jestliže měl krajský soud toto tvrzení za neprokázané, měl vyzvat stěžovatelku k doplnění důkazních návrhů. Podle stěžovatelky nelze nic dovozovat z toho, že v exhalační studii nebyla navržena žádná ochranná opatření ve vztahu k ovzduší, protože posuzování EIA bylo provedeno k jiné variantě stavby (bez světelné křižovatky). Krajský soud se sice domnívá na základě grafické části studie, že byla posouzena i sporná křižovatka, v textové části ale o této křižovatce není ani zmínka. Tvrzení krajského soudu, podle nějž nepřesný postup při modelování intenzity dopravy neovlivnil závěry exhalační studie, není nijak podloženo. Stejně tak je nepřezkoumatelné, proč krajský soud schválil výpočet imisního zatížení založený na interpolaci hodnot naměřených ve Zlíně a ve Vsetíně. To, že se žádný z dotčených orgánů ve stavebním řízení nijak nevyjádřil k ochraně ovzduší, neznamená, že stavba je z tohoto pohledu bezproblémová: právě v takové situaci se má touto otázkou důkladně zabývat sám stavební úřad. Krajský soud se řádně nevypořádal s žalobním bodem, ve kterém se hovoří o změně podmínek v území a o zastaralosti územního rozhodnutí. Správní orgány i stavebník věděli o výstavbě Kauflandu, který bude užívat jako hlavní vjezd právě spornou křižovatku, nijak to však nezhodnotili. Jestliže se krajský soud z vlastní iniciativy seznámil s generelem dopravy na oficiálních webových stránkách města Rožnova, mohl si podobně obstarat i studii společnosti Ekotoxa (podle níž patří okolí křižovatky k oblastem se zhoršenou kvalitou ovzduší) nebo mohl stěžovatelku vyzvat, aby ji předložila.

[8] Krajský soud měl za to, že žádost o stavební povolení na části staveb, která „zachovala“ platnost územního rozhodnutí, byla podána dne 27. 9. 2012 jako úplná; jde však o jeho spekulaci, neboť řízení o žádosti bylo dne 18. 1. 2013 přerušeno právě kvůli chybějícím podkladům a dále byla lhůta pro doplnění podkladů prodloužena až do 18. 9. 2013 (lhůta tedy končila až po ztrátě platnosti územního rozhodnutí). Podklady byly doplněny až stanoviskem RWE ze dne 25. 9. 2013, které krajský soud řádně nezhodnotil.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, naopak se všemi žalobními námitkami zabývá velmi důkladně, a to až v míře, která nebyla v této věci vždy namístě. Některé stěžovatelčiny výtky totiž ve skutečnosti zpochybňují *umístění* stavby (její samotnou existenci a její vlivy na okolí nikoli v průběhu výstavby, ale

poté, co stavba vznikne) a měly být vzneseny proti územnímu rozhodnutí, nikoli proti stavebnímu povolení. K námitkám, které měly být uplatněny v územním řízení, se ve stavebním řízení nepřihlíží [§ 114 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)]. Ani v řízení před správním soudem nemůže být účastník, který napadá stavební povolení, úspěšný s žalobními námitkami, které měly být uplatněny v žalobě proti územnímu rozhodnutí. Pokud už soud reaguje na takové námitky věcně, i on může být stručný.

[12] Rozhodnutí žalovaného je skutečně dost krátké; podle NSS však přiměřeně a dostatečně reaguje na stručné stěžovatelčino odvolání, které částečně opakuje námitky vznesené již před stavebním úřadem na prvním stupni. Pokud odvolání nepřináší žádnou novou argumentaci a odvolací orgán souhlasí se závěry stavebního úřadu, může jen krátce shrnout svůj postoj k věci. Ke stejnému závěru dospěl i krajský soud ve druhém odstavci na straně 12 svého rozsudku; nebylo však nutné, aby předešlou stranu a půl věnoval citacím judikatury správních soudů i Ústavního soudu k otázkám nepřezkoumatelnosti (včetně otázek nepřezkoumatelnosti *soudních* rozhodnutí). Takový způsob reakce na žalobní námitky je nežádoucí, protože v balastu citací se pak ztrácí vlastní názor soudu na věc. Právě ten účastníky zajímá, na rozdíl od málo přehledných „výpisků“ z judikatury.

III.a Světelná křižovatka

[13] V první námitce spatřuje stěžovatelka rozpor mezi stavbou, která byla povolena napadeným rozhodnutím, a stavbou, která byla posuzována v procesu EIA; rozdíl je podle ní v tom, že podle projektové dokumentace bude křižovatka silnice I/35 a výjezdu z autobusového nádraží řešena jako světelná. NSS souhlasí se stěžovatelkou v tom, že jak žalovaný, tak krajský soud zřejmě nesprávně porozuměli podstatě této námitky: oba se totiž věnovali tomu, že světelná signalizace křižovatky bude předmětem samostatného řízení před obecným stavebním úřadem (speciální stavební úřad, který vydal stavební povolení v této věci, tedy není ani k posouzení této otázky příslušný). Stěžovatelce přitom ve skutečnosti šlo o *vliv záměru jako celku*, jak výslovně uvedla již v odvolání; v žalobě to pak zformulovala tak, že žádala projednání vlivů na životní prostředí, protože oproti původně posuzované variantě bude postavena nová světelná křižovatka.

[14] Tato námitka však nemůže uspět proto, že vůbec není způsobilá k projednání ve stavebním řízení (a v navazujícím řízení soudním). Vliv stavby jako celku je třeba řešit v územním řízení; zde se tak ale nestalo (územní rozhodnutí podle všeho nebylo ani napadeno odvoláním, protože bylo vydáno dne 24. 6. 2009 a již dne 31. 7. 2009 nabylo právní moci). Nepřípadnost námitky je patrná už z toho, že se vyjadřuje k posouzení v procesu EIA; oznámení záměru podle § 6 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, však bylo provedeno již v červnu 2007 pro účely územního (nikoli stavebního) řízení (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, čj. 1 As 83/2011-565) a Krajský úřad Zlínského kraje na jeho základě ukončil dne 8. 8. 2007 zjišťovací řízení. Závěr zjišťovacího řízení se pak stal podkladem pro rozhodnutí o *umístění* stavby. Stěžovatelčina argumentace zřejmě míří k tomu, že oznámení záměru se zmiňuje o *dvou* světelně řízených křižovatkách, kdežto v rozhodnutí o umístění stavby se v podmínkách 3–5 mluví o *třech* křižovatkách, které budou řízeny světelnou signalizací (silnice I/35 a ulice Meziříčská; silnice I/35 a ulice Nádražní; silnice I/35 a ulice 5. května). Pokud stěžovatelka spatřovala

pokračování

v tomto rozdílu nezákonnost, měla a mohla ji namítat v územním řízení. Ve stavebním řízení, v žalobě proti stavebnímu povolení ani v nynější kasační stížnosti pro ni není místo.

III.b Hluk

[15] Ve druhé námitce stěžovatelka nejprve krajskému soudu vytýká, že fakticky nahrazuje odůvodnění žalovaného. S tím NSS nesouhlasí: žalovaný i krajský soud reagovali každý na jiné stěžovatelčiny argumenty, v řízení před soudem navíc konkretizované při dvou jednáních.

[16] V odvolání stěžovatelka namítla pouze tolik, že u jejího domu jsou prokazatelně překračovány hlukové limity. Nebyla spokojena s tím, že stavební úřad zahrnul do podmínek stavebního povolení povinnost změřit hlučnost před výstavbou a po výstavbě i u jejího domu: to jen odsouvá řešení problému do budoucna. Žalovaný k námitce uvedl, že v řízení byla zpracována hluková studie a bylo vyžádáno závazné stanovisko KHS i jeho doplnění; podle něj je vhodné stanovit protihluková opatření až v okamžiku, kdy bude zjištěno překročení hygienických limitů.

[17] V žalobě zprvu stěžovatelka argumentovala podobně a doplnila jen to, že žádá rovněž o přezkoumání zákonnosti závazného stanoviska KHS ze dne 22. 4. 2014. Při jednání dne 23. 9. 2016 se věnovala sčítání intenzit dopravy prováděnému Ředitelstvím silnic a dálnic (ŘSD) a při jednání dne 12. 12. 2016 předložila krajskému soudu kartogram dopravního zatížení z roku 2012, který ještě v době před stavebním řízením zaznamenal intenzity větší než 15 000 vozidel za 24 hodin. Podklady, ze kterých vycházely správní orgány, jsou proto podle ní zastaralé a nevycházejí ze skutečného stavu věci. Protože kartogram byl součástí generelu dopravy Rožnova pod Radhoštěm, požádal krajský soud stěžovatelku o (webový) odkaz na tento dokument a stěžovatelka mu jej poskytla.

[18] Stěžovatelka vytýká krajskému soudu spekulace, spekulativní je však spíše její kasační stížnost. Krajský soud se seznámil i s ostatními částmi veřejně dostupného generelu dopravy právě proto, že stěžovatelka mu předložila jen jeden dokument tvořící součást tohoto generelu. K rozdílům mezi sčítáním intenzit dopravy z roku 2010, použitým v hlukové studii, a kartogramem dopravního zatížení z roku 2012, který je součástí generelu dopravy, krajský soud uvedl, že údaje se liší „*zřejmě s ohledem na dvouletý rozdíl*“. Jednak použil slovo „*zřejmě*“, jednak neprováděl žádné úvahy o (setrvalém) nárůstu dopravy v rozmezí těchto dvou let, z nějž by bylo možno vypočíst takový koeficient nárůstu, který by pak ve vzorci pro rok 2020 měl vést k výsledku 45 260 vozidel za 24 hodin. To jsou pouze stěžovatelčiny vlastní výpočty, které mají sice matematickou logiku, ale stěžovatelka je provádí jako amatér. Tyto výpočty tedy stěží mohou mít větší vypovídací hodnotu než studie a podklady zpracované odborníky v oboru.

[19] Krajský soud ve svém rozsudku zdůraznil, že navzdory rozdílům mezi hlukovou studií a kartogramem dopravního zatížení ve vstupních hodnotách intenzit dopravy (pro rok 2010 a 2012) dospívají oba dokumenty pro dobu deset let vzdálenou (2020 a 2022) k podobným intenzitám dopravy (18 933 vozidel a 18 637 vozidel). Zpracovatel hlukové studie předložené ve stavebním řízení, který vycházel z původního nižšího zatížení a

dospěl k výsledné vyšší hodnotě, tedy použil vyšší hodnotu růstových koeficientů, přesto ani při výpočtu hluku vytvářeného intenzivnější dopravou v roce 2020 nezjistil překročení hlukových limitů (se započtením korekce na starou zátěž). Stěžovatelka tedy sice vytýká rozdíly mezi vstupními daty, ale už nijak nebere na zřetel data výsledná (podobná v obou srovnávaných dokumentech) a bez dalšího to považuje za důkaz nesprávnosti a nepoužitelnosti právě hlukové studie (nikoli kartogramu dopravního zatížení); taková námitka nemůže obstát.

[20] Pro námitku je také příznačná selektivní argumentace: sčítání intenzit provedené ŘSD v roce 2010 je podle stěžovatelky nesprávné, *protože* kartogram dopravního zatížení uvádí v roce 2012 podstatně vyšší hodnotu. Z ničeho však přísně vzato neplyne, že právě kartogram (pořízený zpracovatelem generelu dopravy) přináší správná data a právě hluková studie pracuje s daty nesprávnými (neboť získanými od ŘSD – ovšem nejen, v hlukové studii je zmíněn i dopravní průzkum provedený v roce 2011 společností Via Design). To, že hluková studie počítá s rychlejším nárůstem intenzity dopravy, pak stěžovatelka nepovažuje za doklad správnosti použitých metod, které hledí i k principu předběžné opatrnosti, ale opět za důkaz nesprávnosti hlukové studie. Konečně důkazem nesprávnosti nemůže být ani vyjádření ředitele ŘSD v televizním pořadu, podle nějž ne vždy sčítání prováděné ŘSD vede ke správným výsledkům. Takové vyjádření je obecné a nemůže zpochybnit každý dokument, který pracuje s daty od ŘSD.

[21] Není zcela jasné, jaké závěry KHS o překročení hlukových limitů má stěžovatelka na mysli. V nyní projednávané věci vydala KHS závazné stanovisko ze dne 2. 5. 2013, čj. 07733/2013, a vyjádření k námitkám účastníků ze dne 22. 4. 2014, čj. 06155/2014. Ani v jednom z těchto dokumentů se nepíše o tom, že v místě stavby jsou překračovány hlukové limity. Jinak se KHS k věci nevyjadřovala. Stěžovatelka se dovolává stanoviska KHS, které nese číslo jednací 01627/2012 a podle nějž se prý u stěžovatelčina rodinného domu neočekává splnění limitů v žádné výšce nad terénem, a to v noční době. Toto stanovisko ale není mezi podklady pro stavební řízení (viz příloha č. 8, část B projektové dokumentace nebo seznam podkladů na str. 15 a 16 stavebního povolení) a správní orgány z něj nevycházely (ostatně ani stěžovatelka je blíže neoznačila datem či řízením, v němž bylo vydáno); není tu tedy dán žádný rozpor vydaných rozhodnutí s obsahem správního spisu.

[22] Dále stěžovatelka uvádí, že „*zvýšení hluku bude větší, než jaké uvádí hluková studie, neboť zde bude vyšší intenzita provozu*“. Jde o její subjektivní přesvědčení, které neodpovídá vypočteným a prognózovaným intenzitám dopravy ani v podkladech od ŘSD, ani v kartogramu dopravního zatížení. I zde stěžovatelka argumentuje selektivně: údaj z kartogramu o intenzitě dopravy v roce 2012 považuje stěžovatelka za věrohodný, ale současně nevěří výpočtu intenzity dopravy pro rok 2022, obsaženému v témž dokumentu (hluková studie s pomocí údajů od ŘSD totiž vypočetla již pro rok 2020 intenzitu v absolutních číslech srovnatelnou s údajem kartogramu pro rok 2022, takže kdyby stěžovatelka skutečně považovala kartogram za spolehlivý doklad vyvracející správnost údajů od ŘSD, musela by dospět k závěru, že zvýšení hluku bude naopak *menší*, než jaké uvádí hluková studie).

pokračování

[23] Protože tedy ze spisu neplyne, že by již v současnosti byly v místě překračovány hlukové limity nebo že budou překračovány v důsledku rozšíření silnice, nebylo namístě preventivně uložit stavebníkovi povinnost provést protihluková opatření.

[24] Krajskému soudu nelze vytýkat, že nevzal v úvahu výstavbu obchodního domu Kaufland, kvůli níž se v území podle stěžovatelky změnily podmínky a vzrostla doprava. O výstavbě prodejny Kaufland se stěžovatelka nezmínila ani v odvolání, ani v žalobě. Až při jednání před soudem předložila rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 A 42/2014, kterým bylo zrušeno územní rozhodnutí vydané pro tuto prodejnu; jinak ve vztahu k této prodejně neargumentovala. Z námitky tak není zřejmé, jak konkrétně by měl krajský soud či správní orgány brát v úvahu plánovanou výstavbu prodejny Kaufland ve vztahu k hluku či výpočtům intenzit dopravy.

III.c Ovzduší

[25] Krajský soud se touto otázkou zabýval velmi obšírně; podle NSS to však nebylo třeba, protože žalobní námitky mířily především na exhalační studii, která byla zpracována jako podklad k oznámení záměru podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí – jinými slovy byla zpracována v procesu EIA pro účely *územního* řízení a *územního* rozhodnutí. Měla-li stěžovatelka proti ní výhrady, měla a mohla je uplatnit v odvolání a v žalobě proti rozhodnutí o umístění stavby, nikoli proti stavebnímu povolení. V nyní projednávané věci takové námitky nemají místo, a soud tak na ně bude reagovat jen několika stručnými poznámkami.

[26] NSS ve shodě se stěžovatelkou nepovažuje za vhodné, aby se imisní zatížení v Rožnově pod Radhoštěm vypočítávalo za pomoci údajů z měřicích stanic umístěných desítky kilometrů od tohoto místa (ve Zlíně a ve Vsetíně). Krajský soud k tomu uvedl, že tato města leží v přiměřené vzdálenosti a jsou srovnatelně či více imisně zatížena, neboť jsou větší a doprava je v nich intenzivnější. Podle NSS ale takto získané údaje nelze bez dalšího přenášet do jiného území – roli zde nehraje jen velikost sídla jako takového, ale také třeba jeho umístění v krajině a navazující rozptylové podmínky. To, že je město menší, nevylučuje, aby jím procházela důležitější a intenzivněji využívaná komunikace. Jak už ale uvedl krajský soud, nelze zde argumentovat již zmíněným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, který posuzoval zákonnost *územního rozhodnutí*, nikoli stavebního povolení.

[27] Pravidlo, podle nějž stavební úřad ve stavebním řízení ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby (§ 111 odst. 2 stavebního zákona), nelze vykládat tak, že sice není v řízení o povolení stavby komunikace (na rozdíl od územního řízení, je-li splněna podmínka určité intenzity dopravy) třeba ani závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší, ale tím spíš si stavební úřad sám a bez odborných znalostí musí obstarat aktuální informace o stavu ovzduší v místě a zhodnotit je. Toto ustanovení podle soudu doplňuje ustanovení § 111 odst. 1 stavebního zákona; obě pravidla míří k tomu, aby stavební úřad zajistil dostatečnou kvalitu projektové dokumentace a uložil stavebníkovi kromě povinností stavebně-technického charakteru i požadavky, které vznesly dotčené orgány, a to nejen po dobu výstavby (odst. 1), ale i při užívání stavby (odst. 2). Povinnost ověřit

účinky budoucího užívání stavby však neznamená povinnost stavebního úřadu vnášet do stavebního řízení otázky týkající se záměru jako celku, které byly řešeny v řízení územním.

[28] Krajský soud se seznámil s generelem dopravy Rožnova pod Radhoštěm, protože stěžovatelka předložila k důkazu jeho část, a bylo tak namístě ověřit souvislosti - tím spíše, že touto částí mínila stěžovatelka zpochybnit hlukovou studii, která byla podkladem pro stavební povolení. Naproti tomu nebyl důvod, aby si krajský soud sám obstarával rozptylovou studii společnosti Ekotoxa, kterou stěžovatelka označila v rámci polemiky s exhalační studií – tedy s dokumentem, který byl vypracován pro potřeby *územního* řízení.

[29] Stěžovatelka vytkla krajskému soudu, že neuvěřil jejímu tvrzení o obecně známých podvodech při měření emisí a že ji nevyzval k předložení důkazů. Zde opět NSS opakuje, že vliv stavby na emisní zatížení území se řešil již v předešlém územním řízení. Kromě toho nelze přijmout stěžovatelčin paušálně negativistický pohled na věc, stejně jako v případě vyjádření ředitele ŘSD zmíněného v odst. [19]: při takovém přístupu by nebylo možno nikdy použít žádný podklad, protože vše by se dalo zpochybnit paušálním poukazem na všeobecně známé chyby a podvody.

III.d Platnost územního rozhodnutí

[30] Jak už shrnul krajský soud, územní rozhodnutí bylo vydáno dne 24. 6. 2009 a nabylo právní moci dne 31. 7. 2009. Jeho platnost byla poté prodloužena rozhodnutím ze dne 23. 6. 2011, které nabylo právní moci dne 13. 9. 2011. Prodloužená platnost územního rozhodnutí měla trvat do 13. 9. 2013.

[31] Stěžovatelka již v žalobě namítala, že před uplynutím prodloužené platnosti územního rozhodnutí nebyla podána žádná *úplná* žádost o stavební povolení; v kasační stížnosti pak vytkla, že jedna z žádostí o stavební povolení ze dne 27. 9. 2012, jíž se ve svém rozsudku věnoval krajský soud, nebyla úplná a byla doplněna až po uplynutí prodloužené platnosti územního rozhodnutí. Stěžovatelka v této námitce vychází ze znění § 93 odst. 4 stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012, podle nějž územní rozhodnutí pozbývá platnosti mj. tehdy, *nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení*.

[32] Krajský soud správně dovodil, že pokud se územní rozhodnutí týká více staveb, postačí k zachování jeho platnosti, je-li ve lhůtě podána úplná žádost o stavební povolení alespoň k některé z dílčích staveb, jež jsou předmětem územního rozhodnutí. Samo o sobě by tedy nevadilo, že žádost o stavební povolení právě k projednávané stavbě byla podána až dne 23. 10. 2013, pokud stavebník dosáhl zachování platnosti územního rozhodnutí včasným podáním jiné žádosti o stavební povolení.

[33] NSS ze spisu zjistil, že před uplynutím platnosti územního rozhodnutí byly podány hned dvě žádosti o stavební povolení, obě dne 27. 9. 2012, žádná z nich však nebyla podána jako úplná a úplnou se stala až po vypršení platnosti územního rozhodnutí. U obou byl totiž jeden z potřebných podkladů – vyjádření společnosti RWE distribuční služby – vydán až dne 20. 9. (resp. 23. 9.) 2013, tedy již po vypršení platnosti územního rozhodnutí.

pokračování

Podle NSS však tato skutečnost neměla vliv na již nastalé zachování platnosti územního rozhodnutí.

[34] Obě právě zmíněné žádosti o stavební povolení byly podány ještě za účinnosti stavebního zákona v jeho verzi do konce roku 2012 a v této době byla také prodloužena platnost územního rozhodnutí. Platnost územního rozhodnutí naproti tomu měla skončit v době (13. 9. 2013), kdy již byl stavební zákon podstatně pozměněn zákonem č. 350/2012 Sb. (s účinností od 1. 1. 2013). Novelizace se dotkla i § 93 odst. 4, který nově stanovil ve svém písmenu a), že *územní rozhodnutí nepozbývá platnosti, bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení (...).*

[35] Přechodné ustanovení čl. II bodu 14 zákona č. 350/2012 Sb. zní:

> *Správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou*
>
> *a) stavebních řízení neukončených v prvním stupni, která se týkají staveb, u nichž podle nové právní úpravy postačí ohlášení; na takové stavby se hledí jako na ohlášené podle tohoto zákona, za ohlášení se v tomto případě považuje žádost o vydání stavebního povolení a za den ohlášení den nabytí účinnosti tohoto zákona,*
>
> *b) řízení o správním deliktu spáchaném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nová právní úprava je pro obviněného příznivější.*

Další body přechodného ustanovení se věnují otázkám zcela odlehlým od projednávané věci - územnímu plánování, předkupnímu právu, územním souhlasům, postupům stavebního úřadu odlišným od správního řízení, veřejnoprávním smlouvám a kvalifikačním požadavkům na úředníky.

[36] Citované přechodné ustanovení zvolilo běžný postup, tj. pro zahájená a běžící správní řízení v zásadě ponechat dosavadní právní úpravu (což posiluje právní jistotu účastníků v tom, že podmínky, za jakých bylo řízení zahájeno, se do jeho konce nezmění). Soud proto zvažoval, jaký má toto přechodné ustanovení význam pro právě řešenou otázku. Dospěl k závěru, že ani citovaný bod, ani jiné body přechodného ustanovení nedopadají na otázku platnosti územního rozhodnutí. Na tuto otázku přechodné ustanovení v žádném svém bodě vůbec nepomýšlí, a v takovém případě není důvod pro užití starší, již neúčinné právní úpravy.

[37] Protože platnost územního rozhodnutí byla prodloužena až do 13. 9. 2013, kdy již platil § 93 odst. 4 písm. a) v novém znění, budou se požadavky na zachování platnosti územního rozhodnutí posuzovat podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2013. Není tedy rozhodné, že obě žádosti o stavební povolení byly podány dne 27. 9. 2012 jako neúplné: podstatné naopak je, že byly podány ještě za platnosti územního rozhodnutí a na jejich základě pak bylo (ve dnech 10. 10. 2013 a 9. 12. 2013) vydáno pravomocné stavební povolení. Platnost územního rozhodnutí tak byla zachována i pro potřeby stavebního řízení v projednávané věci, které bylo zahájeno dne 23. 10. 2013.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle§ 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[39] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[40] Osobám zúčastněným na řízení neuložil soud v řízení žádnou povinnost, a v této souvislosti jim tedy nemohly vzniknout žádné náklady (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Nemají proto právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu